

stemmelsen i sidste Stykke af § 87 om, at de, som have forlangt Besigtigelsen, skulle erstatte al derved forarsaget Beforsting og Skade (navnlig ogsaa ved Opholdet), naar det ved Besigtigelsen findes, at de fremsførte Anker mod Skibets Sødygtighed til den paatænkte Rejse have savnet rimelig Grund, dels i Straffebestemmelsen i § 302. En saadan maa anses for nødvendig, idet man næppe vilde kunne finde tilstrækkelig Garanti i Erstatningsbestemmelsen i § 87, efter som Søfolk vistnok kun undtagelsesvis ville være i Stand til at betale nogen Erstatning; paa den anden Side kan en Straffebestemmelse som den i § 302 foreslaaede heller ikke have nogen Betænkelse, idet den indskrænker sig til at ramme det Tilfælde, hvor Angivelsen om Skibets Usødygtighed savner al rimelig Grund, og sætter Straffen til Bøder fra 50 til 500 Kroner eller Fængsel. — Med Hensyn til § 88 bemærkes, at ligesom det i Slutningen af Paragraffen, i Overensstemmelse med Loven af 1866 § 22 i Slutningen, foreskrives, at den Omstændighed, at Skibet faar en anden Fører, ikke berettiger Mandstabet til at fratræde, saaledes bør uden Tvivl samme Regel gælde, hvor Skibet helt eller delvis stifter Kederi. Mandstabet træder nemlig ikke i noget personligt Forhold til dette, og om end Kederne hæfte personlig for Mandstabets Hiresfordringer, maa det dog erindres, at de udtrædende Kedere vedblive at hæfte for disse for Tiden indtil Udtrædelsen, og at overhovedet den personlige Hæftelse træder saaledes i Baggrunden ved Siden af den Folkene tillagte Sikkerhed for Hyre m. m. i Skib og Fragt, jfr. § 268 Nr. 2, at det ikke kunde anses for besøjet af Hensyn til denne personlige Hæftelse at udsætte en Sørejse for de Forstyrrelser eller Ophold, som let kunde blive Følgen af, at der gaves Folkene Ret til at fratræde, hver Gang der skete en Forandring i Kederiets Sammenjætning, være sig paa Grund af Salg eller ifølge Dødsfald eller desl. At Mandstabet derimod har naturligt Krav paa ikke imod sit Dufte at tvinges til at gøre Tjeneste paa et fremmed Skib, eller til at forblive ombord i Tjenesten, efter at Skibet har mistet sin Nationalitet, er stemmende med Forholdets Natur og almindelig Særet; forsaavidt behøver Bestemmelsen i § 88 1ste Punktum intet Forsvar.

Til Grund for de i §§ 89—92, jfr. § 98, om Mandstabets Afstedigelse givne Regler ligger som almindelig Forudsætning, at Kederi og Skipper uden Hensyn til Hireskontraktens Indhold kan afstedige Folkene naarsomhelst, men vel at mærke kun imod at

give dem passende Bederlag i Tillægshyre og Hjemrejspenge, forsaavidt der ikke foreligger gyldig Grund til Afstedigelsen. Finder denne Sted uden gyldig Anledning, hvad enten den nu er at anse som vilkaarlig over for den enkelte Sømand, idet han afstediges uden lovlig Grund eller særlig Hjemmel i Hireskontrakten, eller den er begrundet deri, at Rejsen vilkaarlig opgives, det vil sige uden at der for Rejsens Opgivelse kan ansføres saadanne Grunde som de, der omhandles i § 91, gives Reglen i § 92 derhen, at den afstedigede Sømand har samme Krav paa Hyre og Rejsegodtgørelse som i § 86 tillægges den, der med Føje begærer Afsted paa Grund af Misshandling eller andet Kontraktbrud, altsaa Krav paa forstent Hyre med Tillægshyre for en Maaned og for den Tid, der udfordres til at komme til Afmonstrings- eller Forhyringssted, samt paa Godtgørelse i Penge for Udgifterne til Hjemrejse dertil. Naar der i 2det Punktum af § 92 dertil knyttes en særlig Regel for det Tilfælde, at Afstedigelsen finder Sted ifølge Kederiets Bestemmelse om, at Skibet skal oplægges i Vinterhavn i Udlandet, er dette foranlediget ved den Betragtning, at det formentlig vilde kunne blive for haardt for Kederiet, om det i det omhandlede Tilfælde, hvor det efter Omstændighederne kan være den eneste fornuftige og rimelige Bestemmelse at lægge Skibet op, skulde være henvisst til at vælge imellem de to Alternativer enten at beholde og give fuld Hyre til Mandstabet hele den lange Oplæggesfestid, hvor der i Virkeligheden ikke vil være noget Arbejde for Mandstabet, eller, hvis Mandstabet afstediges, blive ansat som styldig i vilkaarlig Afstedigelse med Følger efter § 86. Man har derfor ment, at det vilde være billigt at lempe Reglerne i den sidstnævnte Paragraf for det her omhandlede Tilfælde saaledes, at Kederiet, naar det afstediger Mandstabet, slipper for at give Tillægshyre for en Maaned, medens det derimod ogsaa her skulde betale, foruden Hyre til Afstedigelsen, baade Hyre for den Tid, der udfordres til Hjemreisen, og Godtgørelse i Penge for Udgifterne til en saadan. Forpligtelsen hertil er formentlig af en saadan Betydning, at Kederiet deri vil have den største Opfordring til ikke at tage Bestemmelse om Skibets Oplægelse i Vinterhavn i Udlandet, og i Forbindelse dermed om Mandstabets Afstedigelse, uden gode og gyldige Grunde. Og paa den anden Side synes det at maatte indrømmes, at naar det afstedigede Mandstabsaar Midler til at rejse hjem for — selv om det foretrækker ikke at gøre dette — foruden Hyre beregnet indtil den Tid, da det kommer eller